

Staré pověsti říkají, že mi ho uháčkovala babička z fialové vlny. Jenže já vím, že tady na zeměkouli přistál v malé raketě, které buď došlo palivo, nebo se rozbila. Profesorovi se naštěstí nic nestalo, jen musíme nejdřív zkonstruovat novou vesmírnou loď. Dost velkou na to, abychom se tam vešli oba. Až bude hotová, vyrazíme spolu na jeho rodnou planetu. Nachází se mezi Uranem a Plutem. O Plutu vám něco řeknu: Není to planeta. Vědci se nejprve spletli a pak to opravili. Je to ve skutečnosti hvězda. Profesor Neptun si mi nedávno stěžoval, že je tam prý strašlivá zima.

Kapitola druhá

Dnes je mi devět let, dva měsíce a čtyři dny a rodiče říkají, že jsem se prý narodil mámě jako všichni ostatní. Jsem tedy člověk a pocházím ze Země. Nevím, ještě o tom budu bádát. Ale je pravda, že jsem trochu jiný. Přesněji, můj mozek funguje jinak. Věci, které jsou pro ostatní těžké, jsou pro mě snadné a naopak. Tak jsem se jednoho dne, když mi bylo osm let a 133 dní, naučil názvy všech souhvězdí. Nedělalo mi to žádné potíže. O moc těžší pro mě ale bylo zapamatovat si, kudy se jde ze školní šatny do mé třídy a na které hodiny se stěhujeme do jiné učebny. Zvládnout cestu do jídelny na oběd po chodbě plné spolužáků, kteří běhají, křičí a někdy se i perou, je pro můj mozek asi nejtěžší. Špatně snáším hluk a zmatek, občas se mi z něj udělá úplně zle. Taky vůbec nerozumím vtipům, příslovím nebo přirovnáním, dokud mi je někdo pořádně nevysvětlí. A když dostanu strach nebo mám velkou radost, divně se mi třepou ruce. A neumím se dívat lidem do očí. Dospělí tomu říkají, že mám autismus.

Vítejte v mém pozemském domově! Tady je můj pokoj, hned vedle ložnice mámy a táty. Vlevo mám postel a poličku, u okna je psací stůl. Po pravé ruce můžete vidět řady aut. Stojí tam už od 13. června. Mám rád, když jsou všechna autíčka v řadě, kdyby mi je

někdo naházel do krabice, mrzelo by mě to. Mít věci srovnané tak, jak potřebujeme, je pro nás mimozemšťany totiž důležité. Hvězdy jsou přece taky pořád na svých místech. Sice se ve skutečnosti pohybují, ale tak pomalu, že to lidským zrakem nepoznáte. A navíc i jejich pohyb má svá přesná pravidla, která žádná hvězda nikdy neporuší.

Mimochodem, nad hlavami vidíte moji hvězdnou oblohu. Vyrobil mi ji táta podle toho, jak jsem mu nakreslil, kam která hvězda patří. A tady je moje sbírka dalekohledů. Například tenhle je nejstarší – taková dětská hračka, kterou jsem dostal v restauraci, kam chodíme na hranolky. Tento je nejmenší. Je to vlastně divadelní kukátko. A tímhle velikým, který se jmenuje Lunar, uvidíme nejdál – zvětšuje až 175×, takže s ním můžeme pozorovat i krátery na Měsíci. Ale nesmím ho nosit jinam než na balkon, aby se nerozbil. Byl totiž hodně drahý. Dostal jsem jej k devátým narozeninám.

Kapitola třetí

Předtím než jsem začal chodit do školy, jsem byl opravdu přesvědčený, že jsem mimozemšťan, a tak jsem se tady na Zemi často něčeho bál. Připadalo mi taky, že spoustu věcí neumím a nedokážu je zvládnout. Naštěstí se potom zjistilo, že to není pravda. Můžu se naučit všechno jako ostatní, jen to jde někdy těžko. Ostatně – kdybyste vy byli na Neptunu, to byste koukali, jak by pro vás bylo náročné tam třeba chodit nebo běhat!

Máma mi jednou ukázala fotky z porodnice, na kterých bylo vidět, že jsem přišel na svět úplně stejně jako ostatní miminka. Takže neexistovala žádná kosmická loď, které došlo palivo, a nouzově přistála u nás na zahradě? Jenom kočárek, spousta barevných miminkovských hraček, plínky a modrý dudlík s kachničkou? To nevím, ale vypátrám to. Ten dudlík si pamatuju. Měl jsem ho hodně rád a dlouho jsem jej nosil všude s sebou. Potom se ale úplně rozpadl a místo něj se mnou začal chodit profesor Neptun. Teď odpočívá, ale za chvíli se vám určitě představí sám.

Jakmile jsem povyroستl, začali si moji rodiče a vůbec všichni kolem všímat, že se chovám jinak než ostatní děti. Táta mi vyprávěl, že prý jsem dlouho nerozuměl lidské řeči, a tak jsem pořád jen křičel a nikdo nemohl přijít na to, co mě trápí. Dokázal jsem to totiž skvěle zamaskovat tím, že jsem hodně opakoval slova po ostatních, i když jsem jim nerozuměl. Zeptali se na to tenkrát paní doktorky a ta nás poslala na speciální vyšetření. No, a tam zjistili, že mám PAS – to znamená poruchu autistického spektra. Takže jsem autista.

Někdy se o nás autistech říká, že autismem trpíme. Já jsem si zatím nevšiml, že bych nějak trpěl. Totiž vlastně jednou jsem trpěl

opravdu hodně, když jsem měl zkažený zub a ten mě moc bolel. Autismus nebolí, jen je člověk jiný. Takže je lepší říkat o mně, že mám autismus, než tvrdit, že autismem trpím, protože to není pravda.

Jednoho dne k nám přišla paní asistentka Anetka a řekla mi, že mi bude pomáhat s věcmi, se kterými potřebuju pomoci. A taky mě spolu s mámou a tátou naučí všechno, co mi ještě nejde. Od té doby se mi začalo dařit mnohem líp. A víte co? Teď vám celou školu a Anetku představím!

Kapitola čtvrtá

Chodím do druhé třídy základní školy, která má žlutou omítku, čtyřadvacet oken a stojí mezi hřištěm a obchodem, kde prodávají zmrzlinu. Vpředu před školou je dopravní značka „Pozor děti“ a za ní školní zahrada.

Anetka mě každé ráno vyzvedne v šatně přesně ve tři čtvrtě na osm a jdeme spolu do třídy. Tam si společně projdeme dnešní plán, který je pro mě moc důležitý. Když věci nefungují podle něj, je to pro mě o mnoho složitější. Můj mimozemský mozek totiž potřebuje přesný plán. Nejlépe když je znázorněný v obrázcích, co se jim říká piktogramy. Na výlety si je vozím s sebou, protože mi pomáhají. Bez nich vypadám jako blbec a to mě štve. Při vyučování mi Anetka pomáhá dávat pozor a nepoplést věci. Když je ve třídě velký hluk nebo mi není dobře, jdu s ní do relaxační místnosti, kde můžu v klidu odpočívat.

